

DE TRIBUNE

Redactie-adres:
D. J. WIJNKOOP, Pretoriusplein 3.
Amsterdam.

SOC. DEM. ORGAAN

Administratie-adres:
Gysbrecht van Aemstelstraat 32.
Amsterdam.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij (S. D. P.).
VERSCHIJNT WOENSDAGS EN ZATERDAGS.

REDACTIE: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Abonnement bij vooruitbetaling fr. p. p. 60 cent per 3 mnd.
Weekabonnement 5 ct. voor de 2 nrs. - Losse nrs. 3 ct.
ADVERTENTIËN 10 CENT PER REGEL.

Het Vooruitzicht.

Het „vooruitzicht” maakt den edele bereid, om zich bij elke „vooruitstrevendheid” aan te sluiten en, als het noodig is, konstitutioneel te worden.

Een woord van MARX.

De Algemeene Beschouwingen over de Staatsbegroting in de Tweede Kamer zijn nu afgelopen, en we kunnen de balans opmaken.

Men kan het resultaat in één woord zeggen: Alles marcheert, behalve — het kiesrecht.

Gaan we maar na.

De herziening van Talma's wetgeving is reeds in gang.

In *De Groene Amsterdammer*, het burgerlijk-demokratische blad, — niet natuurlijk in *De Notenkraker*, het reformistische blaadje van Hahn! — vinden we een plaat, waaronder te lezen staat: „Ziezoo, teveel kosteloze vrolijkheid is ongewenscht”. En de Minister Treub priemt een stempel (met „Armenzorg” erop) als een dolk arglistig op de rug van een gepensioneerde oude. En erboven staat: „Het wetsontwerp-Treub dreigt van het ingesteld staatspensioen over het heele land georganiseerde Armenzorg te maken”.

Afgezien hiervan, dat deze burgerlijke demokraat (de bedenker van de prent) wel wat gauw staatspensioen noemt, wat alleen nog maar dooien-rente is, — voor de rest heeft hij gelijk: Treub is reeds doende door georganiseerde Armenzorg de kans op staatspensioen voorgoed te verdringen.

De verkiezingen — zoo heette het — gingen om Kiesrecht en Staatspensioen. Welnu, het staatspensioen moet voorgoed verdrongen worden, dat is het vaste resultaat der verkiezingen; en de kiesrecht-herziening mag wachten tot deze zaak tenminste voor de bourgeoisie tot een goed einde is gebracht („goede” Armenzorg); en intusschen steunen Troelstra en de reformistische Arb. Partij dit „volkskabinet”, en zijn zij bereid voor deze „vooruitstrevendheid” ook de Eerste Kamer te veroveren wegens het „vooruitzicht” op een democratisch kiesrecht!

Wij zeiden: alles marcheert.

Niet alleen de „sociale” wetgeving van Talma wordt met behulp van de reformisten door Treub nog weer eens in achterwaartsche zin herzien, maar ook de landsverdediging is op marsch. Ze zal voortgaan; en — Troelstra, de edele, heeft het beloofd, beloofd aan de Koningin, beloofd in de Kamer en beloofd namens de heele fractie en de heele partij — als de rechterzijde om redenen van politieke aard aan het militarisme een blok in de weg mocht leggen, dan is hij bereid, om zich bij de „vooruitstrevendheid” aan te sluiten, en haar te helpen de hinderpaal tegen het militarisme uit de weg te ruimen.

Wordt het militarisme in de Kamer niet met behulp der rechtschen erdoor geholpen, dan wordt het met de hulp der Arb. Partij erdoor geholpen. Dat staat na de Alg. Beschouwingen evenzeer vast als de vernietiging van het staatspensioen. Inderdaad, opofferende mannen, die S. D. A. P.'ers! Ze offeren „slechts”: het socialisme, en de „politikus” Van der Goes juicht het toe!

Men ziet: Cort heeft wil van zijn „Volkskabinet”.

De weg naar staatspensioen wordt vernietigd, en de defensie, waarover in de verkiezingen niet mocht worden gesproken, wordt versterkt — met behulp der Arb. Partij.

Troelstra is bereid, in het „vooruitzicht” — op Algemeen Kiesrecht!

Alles marcheert. Niet alleen de vernietiging van het Staatspensioen en de landsdefensie, maar ook: de financiën. Heeft Troelstra niet een hooglied aangestemd op de „vooruitstrevende” minister van financiën, die voor de centen zou zorgen?

Men zou zoo zeggen: wat hebben wij er eigenlijk mede te maken. Het is mogelijk, dat de Min. van Financiën er middelen op zal weten te vinden, om de schijn aan te nemen alsof het geld dat nu noodig is niet alleen komt van de arbeidende klasse, maar alsof ook de kapitalisten een klein beetje mee zullen dragen van de lasten. Mogelijk! We moeten het echter eerst zien.

Maar zelfs dan! Waarvoor worden de financiën in de eerste tijd gebruikt? Voor niets dan voor de vernietiging van het staatspensioen, voor de landsdefensie, het imperialisme, de koloniën die hun vloot moeten hebben enz. enz., en voor het definitief naar beneden halen van het openbaar onderwijs, waarop we nog komen te spreken.

Niets anders belangrijks mag in de eerste tijd behandeld worden, aldus het politieke parool; voor niets anders kan dus in de eerste tijd geld gevraagd worden.

Maar al hadden we de meest vooruitstrevende Min. van Financiën dan nog moest het proletariaat, en dus elke Arb. Partij die werkelijk de arbeidende klasse representeert, het geld voor deze dingen weigeren.

Wij wenschen staatspensioen maar niet de vernietiging ervan door Treub; wij wenschen een weerbare democratie maar niet leger en vloot voor het imperialisme, wij wenschen de verplichte neutrale staatschool, maar niet het verraad van de openbare school door een kompromis. Wij hebben dus niets te prijzen in een Min. van Financiën, die geld weet los te maken voor reaktionaire aanslagen.

Maar de nobele politicus Troelstra is bereid met zijn Arb. Partij met hem mee te gaan, omdat Min. Bertling „vooruitstrevend” is, en — in het „vooruitzicht” op het A. K.

De vernietiging van het staatspensioen is op weg. De landsverdediging zal in Nederland en Koloniën verzorgd worden.

De financiën voor deze dingen zullen versterkt worden.

Alles met behulp van de reformistische Arb. Partij. Maar het kiesrecht — mag wachten.

Want de Alg. Beschouwingen hebben ook bewezen dat de onderwijskwestie weer aan het rollen is. Het beroemde perspectief, waar Troelstra het altijd over heeft, is er. Er is misschien een uitweg gevonden in de onderwijs-zaak, die de bourgeoisie zoozeer ter harte gaat! Er is ten minste een uitweg gevonden om bij de kiesrecht-kwestie ook de onderwijs-zaak omver te halen.

Men weet dat onzerzijds altijd voorzeggd is, dat dit zou gebeuren. Het was niet moeilijk dit te voorzeggden. Want rechts noch links kunnen alléén de kiesrecht-kwestie parlementair oplossen. Als er dus een kiesrechtregeling zal komen die beide „bevredigt”,

dan zal het moeten gaan langs de weg van het kompromis.

Welnu, op Kuyper na*) hebben de heeren staatslieden van rechts zich nu bereid verklaard naar een kompromis op onderwijsgebied, dat aan de kiesrechtregeling vooraf zal gaan, te zoeken. Het spel kan nu beginnen. De onderwijs-zaak is aan het rollen.

Welke onderwijs-zaak? De zaak om het bijzonder onderwijs financieel met het openbaar onderwijs gelijk te stellen. Zoo niet de wettelijke dan toch de werkelijke gelijkstelling. En daarmee de verdringing van het neutrale onderwijs. Een geweldige pas achteruit dus.

Ook daarvoor zal er geld moeten wezen en de Min. van Financiën zal het vinden en Troelstra het toejuichen, want hij is immers bereid zich bij elke „vooruitstrevendheid” aan te sluiten — als het noodig is — in het „vooruitzicht” op A. K.

Alles wordt verwerklijkt, alleen het democratische kiesrecht niet.

Alles is op weg, alleen het A. K. niet.

De antithese is gehandhaafd. Sterker dan ooit staat Kuyper tegen de liberalen, maar de Arb. Partij is reeds ondergegaan in het liberale groot-blok.

De arbeiders waren op weg om te halen wat er te halen valt! Ze krijgen: niets. Dat is de balans.

In het begin van deze eeuw groeide er een nieuwe Kiesrechtbeweging in Nederland. Thans is ook deze dood. Als ze wat wachten willen, de arbeiders, mogen ze vechten voor een Eerste Kamer, die linksch is, liberaal! Mooi vooruitzicht!

En intusschen maakt het Ned. imperialisme zich breed. Het heeft het volk veroverd met zijn „volks”kabinet-Cort bij de gratie van Troelstra. Het maakt zich op om de Dreadnoughts te bouwen, en het volk — geleid door Troelstra — komt niet in verzet. Hij kijft tegen ondergeschikten als Marchant, maar vecht niet tegen de baas Cort en het liberale imperialisme. De macht van het parlement wordt kleiner en de macht van de buiten-parlementaire Regeering groter, en de Arb. Partij steunt de Regeering. Een treurig beeld na een „overwinning” — van de arbeidersklasse?

Er is maar één weg. Het proletariaat moet zich organiseren, agiteeren en demonstreeren; maar niet voor de liberalen en niet voor de christelijken, maar voor zichzelf, voor het Socialisme. En dan: Eindelijk overgegaan tot de buiten-parlementaire aanval voor het A. K., en niet meer in aanbidding voor het diplomatische gemier van het Parlement. Eindelijk: daden!

Proletariaat van Nederland, daartoe roepen wij u op: Tegen de buiten-parlementaire Regeering van Cort het buiten-parlementaire verzet van het proletariaat!

Tegen de „Volks”-regeering van het imperialisme het volk der arbeidende klassen! Wp.

*) Nadat wij dit schreven heeft ook Kuyper zich bereid verklaard.

Werkt nu met onze Centsbrochures:

WAT WIL DE SOC. DEM. PARTIJ; en:
DE SOCIAALDEMOKRATIE EN HET MILITARISME.

Vooraf deze laatste moet nu weg, nu onze anti-vloot-brochure reeds is uitverkocht. Vraagt dus aan bij het Partijbestuur: 100 ex. 75 c.

Het Congres voor Kinderbescherming.

Het congres, Zaterdag j.l. geopend, is wat het bezoek betreft uitstekend geslaagd te noemen, al is de geheele georganiseerde arbeidersbeweging er niet geheel vertegenwoordigd. De christelijke, maar ook de arbeiders van het N.A.S. de syndicalistische organisaties ontbreken er, met uitzondering van die der gemeentewerklieden, geheel. Zij zijn nog niet tot het inzicht gekomen, dat de klasse-eischen van de arbeiders op onderwijsgebied langs wettelijke weg, door middel van den Staat, als gevolg van den drang onzer klasse, moeten worden tot stand gebracht. Op welke wijze ze 't dus wel willen. Wij weten 't niet, wij gelooven ook zij niet.

Enkele openbare lichamen hadden van hun sympathie doen blijken. De liberale regeering heeft zelfs een subsidie toegestaan voor dit congres van f2500.— 't Zal misschien 't eenige zijn, wat de liberalen in deze regeeringsperiode voor de bescherming van het kind zullen doen.

't Eerste onderwerp van bespreking vormde de leerplicht en grondde zich op de noodzakelijkheid in de eerste conclusie neergelegd, dat uitbreiding tot 8 jaren dringend noodig is, 't vervullen van het 6 weeks verlof voor land- en tuinbouw enz. en 't verbod van alle arbeid voor schoolgaande kinderen. Gerhard sprak over 't beginsel van den leerplicht in een historisch betoog, waarin onze historisch-materialistische opvattingen bijna geheel ontbraken. Noodzakelijk ware 't geweest, daarbij te doen zien, dat én in Athene, én Sparta, én in de middeleeuwen, tot op het heden toe, onderwijs een klassebelang was, leerplicht een eisch was van klassen. Leerplicht ook in de tegenwoordige maatschappij, zoodra ze gaat boven 't minimum, dat de regeerende klassen nog kunnen gebruiken, slechts een eisch is, die door haar belang slechts verdedigd en veroverd kan worden door de arbeidersklasse. 't Zou dan volkomen hebben aangesloten bij het slot van de rede van Ds. Bakker, die in 't algemeen aantoonde, dat de heerschende klasse onwillig was om belangrijke onderwijs-verbeteringen in te voeren, omdat 't niet in haar belang was. Dat dus de arbeidersklasse bij de verovering daarvan slechts op eigen macht had te rekenen. Wij wezen op dit verbod bij 't debat en voegden om allerlei misverstand omtrent Amerikaanse toestanden, door rapport en eersten spreker mogelijk geworden, weg te nemen, er aan toe hoe 't in Amerika met de leerplicht gesteld is. Van de 17 miljoen leerlingen zitten er 5 miljoen in de eerste klas, 3 miljoen in de tweede, 2 $\frac{1}{4}$ in de derde, 2 in de vierde, slechts 1 $\frac{1}{2}$ miljoen in de vijfde klas. Slechts 10% bereik dus de hoogste klas, slechts 5 $\frac{1}{2}$ doorloopen de beide hoogste klassen.

In 't algemeen leed de bespreking van dit onderwerp door 't gebrek aan een algemeen ideaal op schoolgebied, zooals de S.D.P. dat in zijn eenheidsschool bezit. Wanneer men zich een algemeen geheel van onderwijs tot het 18e jaar voor oogen stelt, verplicht voor allen, en gevende aan allen een harmonische ontwikkeling naar lichaam en geest voor het geheele volk, met het arbeidsonderwijs als basis, dat den leerling opvoedt tot bewust burger der produceerende maatschappij, begrijpende de productie en zijn plaats daarin, dan heeft men bij de poovere eischen waarmede wij voor 't oogenblik tot de bourgeoisie komen, nog iets anders te zeggen. Dat ideaal was bij deze sprekers bijna geheel zoek, dank zij de Groninger motie en de tactiek der Arbeiderspartij.

Nog meer leed daaronder de inleiding van het tweede punt: het voortgezet onderwijs. Hierbij had zeker een inleiding van sociaaldemocratisch standpunt niet mogen ontbreken. De rede van Dr. Bos was van weinig betekenis en bepaalde zich tot eenige algemeenheden; die van den heer H. J. de Groot, inspecteur bij 't Middelbaar Onderwijs stelde zich in zeer sterke mate op het technisch standpunt der vakopleiding. Dit alles kon natuurlijk niet door debat worden vervangen. De conclusies zijn volkomen juist van sociaaldemocratisch standpunt gesteld, houden rekening met de ontwikkeling der kapitalistische maatschappij en 't minder noodzakelijk worden der vakopleiding voor massa's arbeiders in de groot-industrie. De tweede spreker hield daar — en van zijn standpunt begrijpelijkerwijze — geenerlei rekening mee. De conclusies leggen daarentegen den nadruk op de algemeene ontwikkeling, die door dit onderwijs moet worden gegeven, ook wanneer die onderwijsinrichting vakopleiding beoogt. Dr. Bos liet in tegenstelling met de conclusies den eisch vrijwel vallen, dat dit onderwijs overdag zou worden gegeven, terwijl ten opzichte van de rest alles even vaag bleef. In den korten tijd die de debaters restte werd ver-

holpen wat kon, v. d. Waerden gaf de soc. dem. inzichten en de technische ontwikkeling der industrie, Bergmeyer en wij wekten de arbeiders op, den strijd te voeren voor voortgezet onderwijs als algemeene klasse-eisch, die ten goede komt aan de arbeidersklasse, doordat ze de algemeene ontwikkeling van 't proletariaat op hooger peil brengt, de eischen van het proletariaat daardoor verhoogt en zijn strijd versterkt. Dit zal ook de voornaamste reden zijn waarom de bourgeoisie zich ertegen verzet en deze eisch slechts zal tot stand komen door den drang der arbeidersklasse.

De kwestie van den kinderarbeid kwam Zondagmorgen voor een deel reeds ter sprake. De Vooy's besprak de kinderarbeid in de industrie en behandelde in zeer voorzichtigen vorm de principieele eischen. Hiemstra had 't over den kinderarbeid in den landbouw. Voorts kregen we nog een eigenaardig feministisch betoog van mej. Polak over den arbeid in 't huishouden, in welk punt echter geen conclusies in bespreking kwamen.

De sociaal-democratie verzet zich in principe tegen elken kinderarbeid voor zoover ze niet een opvoedend karakter draagt, en staat daarmee lijnrecht tegenover het kapitalisme, dat op elke wijze ook het kind tracht uit te buiten. Reeds het oude Internationale congres in Genève sprak zich principieel in dezen geest uit op voorstel van Marx. De soc.-democratie verdedigt een harmonische ontwikkeling van het kind tot het 18e jaar, met arbeids-onderwijs als basis. Zij eischt een algemeen onderwijs voor allen tot het 15e jaar, daarna eerst splitst zich dit onderwijs in twee groepen, waarvan het eene deel den intellectueelen kant, 't andere meer de directe opleiding voor de deelneming in de productie uitgaat. Waar slechts zeer bescheiden, zeer spoedig te verwezenlijken eischen door dit congres werden gesteld, waar slechts het meest dringende naar voren werd gebracht, droeg de verdediging der stellingen, hoewel veel beter dan die van het voortgezet onderwijs toch een mat karakter, doordat de volle eisch der soc.-democratie niet op den voorgrond werd gesteld. Zooals we reeds zeiden, de Vooy's was zeer voorzichtig, de grondtoon van dezen werkelijken democraat is een te veel: pas op voor de industrie! 't Is een voorbeeld van de onmacht van democratische stroomingen in onze maatschappij, die niets achter zich hebben dan hun persoonlijke meeningen en niet gedreven worden door het klassebelang. De rede van Hiemstra, al bracht hij niet de groote eischen van het socialisme, hij gaf althans den weerklank van de groote groep arbeiders in den landbouw van ons land, waarvan pas thans sinds 1 à 2 jaar een sterke organisatorische macht zich ontwikkelt. De feministische beschouwingen van mej. Polak lieten niet na hun tegenstand in het congres uit te lokken, niet slechts onder de rede maar ook in 't debat. De havenarbeiders zetten de eenvoudige praktijk van het grootsteedsche proletariersleven in sobere woorden ertegenover.

Daarna kwam het onderwerp kindervoeding en -kleding aan de orde. v. Zutphen begon met de pas door Troelstra begraven anti these in vollen omvang naar voren te halen. We kregen echter daarna een uitmuntend betoog van het democratische raadslid Klaas de Vries, aangevuld met uitstekende technische gegevens van den schoolarts Deyl. 't Belangrijkste van de redevoering van 't kamerlid Ter Laan was de bespreking der militaire tendenz, die meer lichamelijke opvoeding in school zal brengen en ook zal kunnen medewerken tot invoering van kindervoeding op de school. We vreezen echter dat 't belang der regeerende klassen niet groot genoeg zal zijn, dat ze de uitgaven voor een goede kindervoeding ervoor over zullen hebben. Toch kon zelfs het democratische, ideële betoog van De Vries zich niet verheffen tot het standpunt de school te beschouwen als het opvoedend instituut voor de gansche maatschappij. Hij beperkte zich tot kindervoeding voor die het behoeven en wees de kindervoeding aan allen, de zorg dus van de school lichamelijk en geestelijk voor alle kinderen gedurende den schooltijd af. En dat niettegenstaande we er hem op wezen, dat juist zijn betoog, dat den nadruk legde op schoolvoeding als leermiddel en leermiddelen steeds kosteloos aan allen worden verschaft ertoe leiden moest, dat de band tusschen onderwijzer en leerling, die de schoolvoeding zoo goed legde naar zijn mening, toch gelegd moest worden tusschen alle kinderen en den onderwijzer. Wordt kindervoeding niet kosteloos verstrekt aan allen, dan blijft 't steeds 't karakter van bedeling, van een aalmoes behouden. Dan eerst is het ook mogelijk den drang van een deel der bezittende klasse te krijgen voor goede kindervoeding en de classescheiding uit de school te weren. Wij

wezen er voorts bij 't debat op, dat Parijs ruim 1 miljoen francs per jaar uittrekt voor kindervoeding en 't door een vorig debater genoemde particuliere initiatief 't daar brengt tot 20.000 francs. Parijs staat in deze vooraan, doordat de Raad er vele malen in meerderheid bestond uit socialisten en arbeiders. Daar ook zijn de discussies begonnen over kindervoeding aan alle kinderen, wat men echter nog niet heeft kunnen invoeren al namen b.v. in 1905 daaraan reeds 172.705 leerlingen deel, waarvan 142.693 behoeftigen. Verstrekt werden 9 $\frac{1}{4}$ miljoen maaltijden, waarvan 6 miljoen kosteloos. Schoolvoeding is in Parijs reeds voor een goed deel geworden een deel der school. Deze zitting bracht ook een incident, doordat Hart, een afgevaardigde der onderwijzers, protesteerde tegen het maken van socialistische propaganda, waartegenover wij natuurlijk het volle vrije woord verdedigden, dat 't congres dan ook handhaafde.

Wij hebben uitdrukkelijk den nadruk op onze volle eisch inzake kindervoeding gelegd, opdat de beperking, die in de conclusies gemaakt wordt, dan ook het karakter zal verkrijgen, dat dit congres slechts 't onmiddellijk noodzakelijke vraagt.

Ten slotte werd nog medegedeeld, dat ook de Bond van Jonge Arbeiders „De Zaaier” vertegenwoordigd was op dit congres, wat zeker weder een hoopvol verschijnsel is, voor den groei dezer organisatie. Zij zijn in dubbelen zin betrokken bij dit congres.

In een volgend nummer hopen we een overzicht te geven van het Maandag behandelde. C.

Uit de Vakbeweging.

BUITENLAND.

Het buitengewone Engelsche congres.

De pogingen van de naar Dublin uitgezonden vertegenwoordigers der algemeene lichamen van de Britsche arbeidersbeweging, om op het laatste oogenblik voor de samenkomst van het buitengewone vakvereenigingscongres den strijd bij te leggen, hebben geen resultaat gehad. Naar Dublin werden zes mannen gezonden, die wat hun positie in de arbeiders beweging betreft meer dan andere arbeidersleiders vervuld moesten zijn van het gevoel van verantwoordelijkheid, dat op het congres rust en het is te begrijpen, dat ze geen middel zouden verzuimen, om de overeenstemming te verkrijgen en 't congres een moeilijke beslissing te besparen. Ze zijn in toegevendheid tegenover de Dubliner ondernemers tot de uiterste grens gegaan. De laatste onderhandelingen werden 20 uren onafgebroken doorgezet. De laatste oorzaak van het opgeven der handelingen was de weigering der ondernemers, alle uitgeslotenen en stakenden weer in dienst te nemen. De arbeidersvertegenwoordigers hadden reeds buitengewoon vergaande toezeggingen gedaan; ze hadden de sympathiestaking laten vallen en toegezegd, dat in toekomstige stakingen slechts gestaakt zou worden bij vierweeke sch opzegging en na referendum onder de betrokken arbeiders. Daartegenover zagen de ondernemers van den eisch af, dat de arbeiders zouden bedanken voor den Transportarbeidersbond. Verder konden de arbeidersvertegenwoordigers niet gaan, het niet weer in dienst nemen van alle stakenden kon niet worden toegegeven.

Het verloop van de beraadslagingen van het buitengewone vakvereenigingscongres was tamelijk stormachtig. De gedelegeerden der drie centrale lichamen der Britsche arbeidersbeweging, die in Dublin waren, berichten, dat het, trots de grootste inspanning niet mogelijk was, de vrede te herstellen, op grond van de weigering der ondernemers, allen weer aan te nemen. Dadelijk gaf men daarop den afgevaardigde Conollen (van de Ieren) het woord, die geheel zakelijk den strijd behandelde. Toen echter Larkin daar een rede hield, waarin de Britsche vakvereenigingsleiders heftig werden aangevallen, kwam het tot tooneelen.

Den geheelen dag duurde de discussies en verschillende resoluties werden gesteld.

Het voorstel, de Dubliner uitgeslotenen en stakenden ook verder door de Britsche arbeidersbeweging te doen steunen, werd eenparig aanvaard.

De gewichtigste resolutie luidde echter:

„De vergadering draagt het gemeenschappelijk comité op, hare beraadslagingen met het Dubliner stakingscomité voort te zetten, en te trachten, de onderhandelingen met het comité der ondernemers weer op te vatten en elke wettelijke methode, die in overeenstemming is met de grondstellingen der vakorganisatie, aan te wenden, om een aannemelijke en duurzame vrede tot stand te brengen”.

De Gaswerkers dienden daarop een amendement in, waarin de isoleering (afsluiting) van Dublin door middel van de sympathiestakingen (besmetverklaringen) geëischt werd. De secretaris der spoorwegarbeiders, Williams, deelde mee, dat de spoorweglui altijd hun plicht gedaan hadden, maar zulke geweldige opofferingen, als de sympathiestaking juist van hen verlangde, kon men toch niet eischen. De gemoederen konden eerst tot rust worden gebracht door den afgevaardigde der mijnwerkers, die er vooral den nadruk op legde, dat men bereid was de lersche arbeiders tot het einde toe te helpen. Hij geeselde met milde ironie de woorden van Larkin, dat bij deze staking geld niet de hoofdzaak was, er op te wijzende, dat bij elke staking, ook die der Dubliner arbeiders, de mijnwerkers dadelijk om steun wordt gevraagd. Hij wees ook de thans in Engeland zoo ijverig gepropageerde meening terug, als zouden bij de ondersteuning der Dubliner arbeiders de Britsche vakverenigingsleiders door de massa's onwillig zijn voortgedreven, waar hij vaststelde, dat de leiders op eigen verantwoordelijkheid, zonder de massa's eerst te vragen, groote bijdragen voor den strijd uitgegeven hadden.

Ten slotte werd het amendement met 1203.000 tegen 228.000 stemmen verworpen en de boven genoemde resolutie met algemeene stemmen aangenomen.

Zelfs naar de meening van vele oude afgevaardigden hebben op een Britsch arbeiderskongres zelden de meeningen zoo scherp tegen over elkaar gestaan, als ditmaal. Dit congres zal daardoor waarschijnlijk gevolgen na zich sleepen voor de geheele beweging, die voor den klassenstrijd der Engelsche arbeiders van het grootste belang zullen zijn. 't Zal na dit korte bericht van het congres zelve, dus wel noodig worden in den loop der komende tijden, de beteekenis ervan nogmaals te bespreken. C.

Resultaten van het Reformisme.

In de laatste maanden heeft het reformisme twee keer, kort na elkaar, een dringenden waarschuwing in den vorm van een politieke nederlaag gekregen. In Baden werd de Partij in een aantal districten door het liberalisme teruggedrongen, terwijl in Holland de Arbeiderspartij zelfs haar beste district, het vroeger voor muurvast gerekende Amsterdam III aan de liberalen verloor. In de Internationale partijen werd er reeds terecht op gewezen, dat deze verliezen nog in de verte geen maatstaf zijn voor de groote schade die de reformistische politiek het proletariaat aandoet; want ook bij stembus-succes blijft het groote nadeel bestaan, dat de sociaal-democratie tot de staart van een burgerlijke partij-groepering wordt gemaakt en dat, door de systematische ondersteuning en ophemelij van de liberalen, het proletarische klassebewustzijn vertroebeld en verward wordt.

Bij zijn eerste optreden bevindt het proletariaat zich nog geheel in het politieke zog en in de geestelijke afhankelijkheid van de bezittende klasse. Hierin ligt niets bijzonders, daar deze afhankelijkheid noodzakelijk door de verdere ontwikkeling overwonnen moet worden. Meer ongunstig voor die verdere ontwikkeling is het feit, dat het proletariaat nog gedurende zijn geestelijke afhankelijkheid in twee richtingen uiteenvalt, al naar mate het zich aansluit bij de bourgeoisie of bij het kleinburgerdom. De oorzaak hiervan ligt in de tweeslachtige natuur van het kapitalisme; deze verdeelt de arbeiders over twee burgerlijke kampen en deze splitsing wordt later het grootste bezwaar voor de proletarische machtsvorming.

De arbeiders zagen, dat de politieke eischen en doeleinden van de bourgeoisie noodzakelijk en rechtvaardig waren. Deze belichaamden den vooruitgang tegenover het feodale en absolutistische regeersysteem. De arbeiders moesten dezen strijd meestrijden daar zij zelf onder de oude onvrijheid zwaar te lijden hadden, ook zij hadden noodig: het recht van vereeniging, het recht van vergaderen, de vrijheid van drukpers. Zij waren evenals de bourgeoisie kinderen van een nieuwe productiewijze, die geheel nieuwe, meer vrije, vormen voor het publieke en politieke leven eischt. Daarom moesten de arbeiders zich bij de bourgeoisie en bij de burgerlijke verheldering aansluiten, met de liberale ideeën meegaan, medestrijden tegen de machten van het verleden: adel, koningschap en papenheerschappij, en in dezen strijd den radicalen vleugel van de bourgeoisie vormen.

Maar tegelijk voelden de arbeiders den zwaren druk van het kapitaal, de kapitalisten waren hun uitbuiters, hun directe vijanden, die zelfs de machtsmiddelen der reactionaire regeeringen te hulp riepen

om hun loonslaven er onder te houden. In den haat en den strijd tegen het kapitaal ontmoeten de arbeiders de kleinburgerlijke klassen, die door de concurrentie van het kapitaal bedreigd, elken vooruitgang haten en vast houden aan de godsdienstige ideologie uit den ouden tijd. Wijl de arbeiders voor het grootste deel komen uit het ondergaande kleinburger- en kleinboerendom, houden ook zij aan de godsdienstige leeringen vast, die voor hen de vijandschap tegen het liberale groot-kapitaal belichamen en komen zoo in het politieke zog van de reactionaire christelijke partijen.

Het een zoowel als het ander, heeft dus een natuurlijke oorzaak, zoowel het volgen van het liberalisme als dat van de reactionaire partij. Zoo is dus de splitsing van het proletariaat, die de eene helft van de arbeiders de liberalen en de andere helft de klericalen doet naloopen, te verklaren. In het eene geval worden zij door den vooruitgang, in het andere geval door den haat tegen het kapitaal aangetrokken, daardoor worden zij echter hier kapitalistenknechten en daar steunpilaren van de reactie.

De sociaal-democratie is er in geslaagd door haar beter standpunt deze tegenstelling op te heffen. Zij toont door haar theorie, hoe het kapitalisme een vooruitstrevende macht is en dat toch tegelijkertijd het proletariaat zijn doodsvijand is, die op zijn ondergang moet aanstreven, om de ontwikkeling boven het kapitalisme uit naar een nieuwe productiewijze te drijven. Daarom heeft de vijandschap van het proletariaat tegen het kapitaal niets gemeen met de hopelooze reactionaire oppositie van de kleinburgerlijke klassen, daarom gaat zijn strijd voor den vooruitgang ver boven het doel van de liberale bourgeoisie uit. Zoo kon de sociaal-democratie de proletariërs uit de beide burgerlijke kampen bij elkaar brengen, om hen tot een vast aaneengesmede klassenorganisatie te vereenigen.

Het snelst en het gemakkelijkst ging dit bij den proletarische hulpstroep van het liberalisme. Teneerste wijl deze arbeiders meer vooruitstrevend dachten en hun geest min of meer verhelderd, voor nieuwere juistere inzichten beter toegankelijk was; ten tweede wijl zij, zoodra de doeleinden van de bourgeoisie eenigermate in vervulling waren gegaan, noodzakelijk met deze om de verdere democratische eischen in strijd moesten geraken. En het duurde niet lang meer of een liberale arbeider werd een curiositeit, een wonderbaarlijke verschijning. Dit geldt nog steeds, hoewel thans zoo nu en dan onderkruipers en gelen hun smerig klassenverraad trachten te bedekken door zich voor waschechte, overtuigde liberalen uit te geven. Wat kan dan ook het liberalisme stellen tegenover de sociaal-democratische ideeën? Niets dan abstracte frases over vooruitgang, vrijheid, democratie, gelijkberechtiging, wier beteekenis in rook vervliegt zoodra zij aan de realiteit der sociaal-democratische eischen gemeten worden en die in de praktijk door de liberale kapitalisten en politiciërs steeds door de modder worden gesleurd.

Langzamer ging het bij de christelijke arbeiders. De sterke banden van het geloof die hen aan de burgerlijk-reactionaire kerkelijke partijen bonden, konden eerst losser worden, toen hun klassebelangen voortdurend meer met de daden van hun partij in botsing kwamen en de christelijke arbeiders in de sociaal-democratie steeds weer de beste verdedigster van hun belangen zagen. Tegen den scherpen strijd, die onze partij tegen de geheele burgerlijke wereld, tegen liberalen, reactionairen, tegen het gansche kapitaal voerde, moest de kietspraak der papen, dat de sociaal-democratie slechts een radicale nevensoort van het godsdienstig-vijandelijke liberalisme zou zijn, langzamerhand te pletter loopen.

Zoo werd het gansche proletariaat steeds meer aan den geestelijken invloed der burgerlijke partijen onttrokken en de splitsing opgeheven die de arbeiders wantrouwend en vijandig tegenover elkaar deed staan. De leus: arbeid tegen kapitaal! haalde de arbeiders achter de beide burgerlijke partijen weg, die elkaar met de schijnleuzen: „vooruitgang tegen reactie!” „godsdienst tegen ongelooft!” bestreden. De arbeiders werden steeds meer tot een eensgezinde massa, die door het uit deze éénheid ontspringende bewustzijn van de groeiende macht nog slechts vertrouwen in eigen kracht stelden.

Het reformisme begon echter in de arbeidersbeweging op te komen. Inplaats van den klassenstrijd tegen de geheele burgerlijke wereld, bracht het de hoop, met de hulp van een deel der burgerlijke partijen hervormingen te krijgen. Door de leuzen en frazen van deze partijen liet het zich beetnemen, het nam de verouderde tegenstellingen in de burgerlijke groepen voor ernst en meer wezenlijk dan de tegenstelling die tusschen het proletariaat en de vooruit-

strevende burgerlijke groep bestaat. Zijn misgrepen werden bevorderd door het feit b.v. dat in Duitschland de oude liberale doeleinden der bourgeoisie niet alle in vervulling zijn gegaan, dat de reactie er heerscht en dus het liberalisme zich in een soort van oppositiestelling bevindt. Zoo kwam de taktiek op van het samengaan van de sociaal-democratie met het liberalisme, wier eenig doel op het bereiken van directe hervormingen gericht is.

Dat de reformistische taktiek ook voor dit beperkte doel der hervormingen een ondeugdelijk middel is en slechts tot ontmoediging leidt, is reeds dikwijls door de practijk bewezen; wij behoeven er ons hier niet verder mee bezig te houden. Het gaat hier om de positieve resultaten van het reformisme, daar waar dit zich ook werkelijk als taktiek heeft doorgezet. In plaats van de leus: arbeid tegen kapitaal! gaf het een andere: tegen de reactie! De partijen van den vooruitgang en de vrijheid: de sociaal-democratie en het liberalisme aan de eene kant, de partijen der reactie: christelijken en conservatieven aan de andere. De hervormingszin der liberalen wordt geloofd en daardoor langzamerhand het vertrouwen van het proletariaat op de liberale bourgeoisie opnieuw gewekt. Hun maatregelen en voorstellen worden ondersteund, ook — om, zooals het dan heet, niet in de kaart der reactie te spelen — waar het om burgerlijke belangen of zelfs arbeidersvijandelijke daden gaat, (het stemmen voor een oorlogsbegroeting b.v.) Onder het zelfbedrog van de liberalen vooruit te drijven, wordt de partij van het proletariaat de staart van de liberale groepen, nu eens onder het bewaren van een schijn van onafhankelijkheid dan weer onder een vast blok. Tegelijkertijd verliest de partij door het opgeven van haar politieke zelfstandigheid de kracht, om de christelijke arbeiders los te maken uit het christelijk-reactionaire partijverband, te meer waar de strijd in gemeenschap met de liberalen met anti-clericale frases gevoerd wordt. Door deze practiek en deze propaganda worden de christelijke arbeiders vaster aan de christelijk-revolutionaire partij gebonden, want de sociaal-democratie is' voor hen nu slechts de meer radicale bondgenoot van het liberale kapitaal.

Zoo bestaat het resultaat van het reformisme hierin, dat de beste dingen die de klassestrijd bereikt had: de zelfstandigheid en de eenheid van het proletariaat weer verloren gaan. Waar het reformisme heerscht staan de proletariërs weer in twee kampen, ideologisch gesplitst, vijandelijk tegenover elkaar, iedere helft als aanhangsel van een burgerlijk partijverband. Dat het in de werkelijkheid bijna nergens tot dit allerergste gekomen is, ligt aan het feit dat de werkelijke economische en politieke ontwikkeling krachtig in tegenovergestelden zin, vóór de revolutionaire sociaal-democratie werkt. A. P.

Boekaankondiging.

De Nieuwe Tijd.

Van dit S. D. Maandschrift onder redactie van Van der Goes, Gorter, Herm. Heyermans, Henriette Roland Holst, Saks en Wibaut ontvingen we de November- en Decemberafleveringen, waarmee de 18e Jaargang sluit. Beide afleveringen bevatten Verzen van Van Collem. In het Nov.-nummer behandelt M. Wibaut de Tentoonstelling „De Vrouw”, Schaper de Reorganisatie der Kamers van Arbeid, Wolda het Oude en Nieuwe Ierland, en verdedigt Van der Waerden in: Ook Art. 192? het revisionistische standpunt inzake het onderwijs. Ceton behandelt in het Dec.-nummer in Sociaaldemocratie en Onderwijs van hist. mat. standpunt de opvoedkunde. In ditzelfde nummer bespreekt Pothuis De omvang der Vakbeweging en Wolda Bebel en Quelch. In beide nummers vinden we Internationale Verhoudingen van Van Ravesteijn (De financiers aan het werk en Italië) en het Technisch-Economisch Overzicht van Van der Waerden (Verbetering en Uitbouw der Statistiek, en de Nieuwste gegevens van Ned. Bedrijfsconcentratie). Het Overzicht der Tijdschriften besluit elk der beide afleveringen. Hierin wordt behandeld de *Neue Zeit*, de *Soc. Monatshefte*, de *Intern. Soc. Review*, de *New Review*, de *Soc. Review*, de *Kampf* en de *Vie Ouvrière*.

Sluit U aan bij de Soc. Dem. Partij.

Secretariaat: Laings Nekstraat 33, Amsterdam.

Godsdienst.

Door Karl Kautsky.

We gaven reeds in het nummer van 10 Dec. een op zich zelf staand stuk uit Kautsky's artikel over Godsdienst in de *Neue Zeit* van 5 Dec. j.l., door hem geschreven naar aanleiding van *Heinr. Cunow's* nieuwste boek over de „Oorsprong van den Godsdienst”. Hieronder publiceeren we een ander ook op zichzelf te begrijpen gedeelte uit Kautsky's uitstekend artikel.

Het leidt eveneens tot heel verkeerde inzichten, indien men godsdienst en ethisch (zedelijk) gevoel eenvoudig aan elkaar gelijk verklaart, en zoodoende het ethische gevoel tot de godsdienst „in de beste zin van het woord” verklaart. Een wetenschappelijke beschouwingswijze moet des te meer voor deze verrassing oppassen, naarmate moderne theologen deze konfusie meer in de hand werken.

Evenmin als de natuur geeft de ethiek (zedelijkheid) den wilde raadsels op. Voor hem is het een zoo goed als het ander iets wat er is, iets van zelf sprekends. Nog tegenwoordig beteekent „natuurlijk” hetzelfde als „vanzelfsprekend”.

De noodzakelijkheid van het samenhouden, van de vrijwillige en blijmoedige ondergeschiktheid van de individu onder het geheel, de sociale instinkten en gevoelens waren zoo sterk, dat het niemand ingevallen zou zijn, er nog bijzondere nadruk op te leggen of te kunstmatig te versterken. Zoo is ook de godsdienst oorspronkelijk van alle streven naar ethische leering of invloed vrij. Men onderscheidt vriendelijke en vijandige geesten, maar niet tusschen kwaad en goed. Ook de verdeling der menschen in rekruten voor de hemel en voor de hel heeft oorspronkelijk, zooals *Cunow* reeds aantoonde, niets te maken met ethiek, maar alleen met de opkomende klasse-verschillen. Niet de goeden komen in de hemel, dat wil zeggen in een aangename en vroolijke verblijfplaats der geesten na de dood, maar de hoofden komen er en de dappere strijders. En het zijn ook niet de slechten, die in de hel komen, dat wil zeggen in een donker schaduwland, maar de gewone menschen komen er, die op aarde geen uitstekende positie in de maatschappij hebben ingenomen.

Als zoovele andere dingen leert men ook de zedelijkheid eerst waardeeren, als ze verloren gaat, als ze ophoudt iets vanzelfsprekend te zijn. Dat is het geval, als de technische en de sociale ontwikkeling voorwaarden scheppen, waarin de afzonderlijke individuen gemakkelijker stand houden als zij zich in tegenstelling tot hun medemenschen stellen, als zij hen aan zich dienstbaar maken, dan wanneer zij met hen solidair tezamen werken. Als zich zulke toestanden voordoen, dan wordt sociaal gevoel een belemmering, niet een noodzakelijkheid in de strijd om het bestaan voor het sterkere individu, en dit oeroude, in honderdduizenden jaren verworven instinct (het sociaal gevoel n.l.) begint bij enkelen en ten slotte bij heele klassen in kracht te verliezen.

Maar het sociale gevoel is het machtigste middel om de maatschappij bijeen te houden. Het verdwijnen ervan bedreigt de maatschappij met volledige oplossing.

Verdwijning van de overgeleverde ethiek kan echter nog uit een andere oorzaak voortkomen. Nieuwe maatschappelijke toestanden eischen nieuwe zedelijke inzichten, die tegen de oude ingaan. Maar deze nieuwe ethiek wil niet zeggen het verdwijnen van alle ethiek. De nieuwe ethiek kan evengoed als de oude met sterke sociale gevoelens samengaan. Maar ze is onvereenigbaar met de oude, en die doet ze verdwijnen.

Beide bewegingen kunnen soms hand in hand gaan: Verdwijning van alle ethisch gevoel bij de heerschende klassen of bij hun afval, de gedeklasseerden; vorming van een nieuwe ethiek bij de nieuw ontstaande arbeidende klassen, die onder nieuwe voorwaarden arbeiden, maar evenzeer als de vroegere op krachtige solidariteit zijn aangewezen. Opperflakkige beschouwing kan beide bewegingen wegens hun gemeenschappelijke afwijzing der oude ethiek verwisselen, en toch zijn ze beide zeer verschillend.

De voorvechters van de oude maatschappij voelen zich door de aanvallen op hun ethiek bedreigd en zien uit naar nieuwe steun voor hun moraal. De aardse politie is niet meer toereikend, en dan moet ook hier weer de godheid helpen. Hij krijgt nu een nieuwe taak: de moraal in stand te houden, naast zijn oude: in de oorlog mee te vechten, en het produktieproces vruchtbaar te doen zijn. De moraal verschijnt nu als een gebod van de godheid, God als de beschermer en de wreker van de gekwetste zedelijkheid. Onzedelijkheid wordt dan gelijk

gesteld met goddeloosheid. Anderzijds voelen dan ook alle voorvechters van nieuwe zedelijke inzichten zich gedwongen goddelijke hulp te erlangen, hetzij door de geboden die van de oude goden afgeleid worden, volgens hun zin uit te leggen, of door een nieuwe god met een nieuwe ethiek in de plaats van de oude te stellen. De klassenstrijden nemen dan de vorm van een godsdienst-strijd aan.

Daarmede treedt de godsdienst in zijn laatste fase (ontwikkelingsperiode). De verdere ontwikkeling voert tot de volkomen verdwijning van de godsdienst. Deze verdwijning kan tweërlei zijn, zooals ook de oorzaken ervan tweërlei zijn. De ondergang kan voortspruiten uit een verdwijnen van het sociaal gevoel of uit de ondergang van de gods-idee.

Jeugdorganisatie.

Haar strijddkarakter.

„De socialistische opvoeding der jeugd voltrekt „zich slechts gedeeltelijk door de ontwikkeling, die „zij door middel der pers en van brochures, door „cursussen enz. deelachtig wordt. Deze opvoeding „moet aangevuld worden door den strijd, de actie, „en wel omdat het onmogelijk, is een bepaald punt „aan te geven waar de vergaarde kennis de jonge „arbeiders (sters) eerst geschikt maakt, aan den strijd „deel te nemen, terwijl omgekeerd de strijd zelf het „leerzaamste opvoedings-middel is . . .”

Dit is de hoofdzaak van de vierde der stellingen welke over de socialistische opvoeding der jeugd zijn aangenomen op de Internationale conferentie te Stuttgart van Augustus 1907.*) Deze stellingen waren de conclusie van een inleiding van mevrouw Roland Holst, en vormen de grondslagen en het richtsnoer voor het werken der internationale jeugdorganisatie en zijn tevens de doorn in het oog van het internationale reformisme. Internationaal heeft het reformisme getracht de socialistische jeugdorganisatie den kop in te drukken. Dit is dezen „broeders” in de internationale die altijd strijdlustiger zijn tegen het socialisme dan tegen de bourgeoisie, wel niet gelukt, doch wij moeten helaas zeggen: veel, heel veel kwaad is er door hen toch gesticht. Wat zou onze internationale jeugdbeweging er zonder deze broedermoordaanslagen heel anders voorstaan? En wat schitterende gevolgen zouden wij anders niet kunnen waarnemen in de geheele internationale arbeidersbeweging?

Wat een leger van geestdriftige goed onderlegde jonge leden zouden de vakverenigingen en politieke partijen internationaal bezitten zonder die felle en doorgaans vuile bestrijding?

Maar die jonge geestdriftige en goed onderlegde leden wil men liever niet hebben. De oudere en bezadigde strijders om een centje meer en een sociaal hervormingetje achten het een gevaar voor hun het vrij-partijen met de liberalen. In Zweden zijn b.v. de jongeren die voortdurend moeten werken om het revolutionaire vuur aan te houden en te doen oplaaien. Ze hebben zich daar prachtig kunnen handhaven. In Italië hebben de reformisten 't vorig jaar een scherp aanval gedaan op de onafhankelijkheid van de jeugdorganisatie welke goed is afgeslagen. In Oostenrijk is men voortdurend aan 't wroeten en dreigt er veel gevaar. In Duitsland heeft de politie het zaakje voor de heeren reformisten netjes opgeknapt. Daar is bezoek van vergaderingen met een politiek tintje aan personen onder de 18 jaar verboden. Maar de pogingen door jongens boven de 18 jaar gedaan om een organisatie te stichten voor de leeftijd van 18 tot 23 jaar worden voortdurend tegengegaan door de oudere socialist. In Holland behoefde de politie het niet te doen; hier deed de arbeiderspartij het liever zelf, we weten hoe. In Frankrijk is nog nooit een goede jeugdorganisatie geweest, wel zijn er ettelijke pogingen gedaan om er een te krijgen. Nu heeft men er weer een onder de hoede der partij doch hoe dit verder gaan zal? Dezer dagen zal het eerste nummer van haar orgaan verschijnen, en door haar is in massa een manifest verspreid tegen de 3-jarige dienstplicht. En nu nog België, en hierover iets meer.

Toen wij in Augustus j.l. als gast-afgevaardigde van „De Zaaier” tegenwoordig waren bij de conferentie der Vlaamsche Socialistische Jonge Wachten trof ons de flinkheid, de rustige beslistheid en de gezonde levendigheid van de discussie. De conferentie duurde slechts een dag (een ochtend- en

*) Zie de brochure „Socialistische opvoeding der Jeugd”, door Henriette Roland Holst, uitgave van de Vlaamsche Jonge Wachten en verkrijgbaar bij H. B. en de afdelingen van „de Zaaier.”

middagzitting) en zeer veel is er in dien korten tijd afgedaan.

Uitgebreide verslagen van secretaris en penningmeester, tevens behandeling van de redactie van de *Jonge Socialist*, bovendien verschillende zaken van algemeen propagandistisch karakter en betreffende de ontwikkeling.

In eenige uren werd alles kort en zakelijk behandeld en toch kwamen er ook wel meningsverschillen naar voren, soms zelfs zeer scherp.

Wij zagen hier practisch aangetoond, hoe een zelfstandige jeugdorganisatie goed gedisciplineerde maar tevens goed nadenkende, strijders kweekt, en strijders niet alleen met den mond maar met den daad. Wij hoorden uit het verslag wat een flink stuk anti-militaristische propaganda er gemaakt was.

Hoeveel duizenden manifesten verspreid waren, en welk aantal nummers van „Soldaten schiet niet op Vredelievende Stakers”, (de brochure met de pleidooien voor de Jonge Wachten, die voor hun anti-militaristischen strijd voor het gerecht waren gedaagd).

Wij dachten toen aan ons arme Holland waar geen anti-militaristische propaganda gevoerd wordt (behalve het weinige dat de S. D. P.), doen kan maar wel militaristische propaganda door de arbeiderspartij.

Deze conferentie bewees ons de waarheid van onze theorie; en onze theorielooze reformistische broeders in de Internationale, die altijd zoo den mond vol hebben over de practijk, moeten maar eens naar de practijk der Jonge Socialisten in België kijken, dan zouden ze wel — bekeerd worden? meent ge, neen, dat nooit.

Juist omdat ze van onze practijk niets moeten hebben, die zooals ze zien in België, goede strijdvarende, maar voor hen lastige socialist. kweekt, die fel staan tegen het kapitalisme d.w.z. tegen clerikaal én liberaal, zijn ze tegen zelfstandige jeugdorganisatie en tegen het strijddkarakter ervan.

Ook de Belgische Jeugdorganisatie ondervindt inplaats van steun, de grootste tegenwerking van de vooraanstaande socialist. zooals Anseele en dergelijken. En met de grootste moeite komen ze slechts eenige schreden vooruit.

Wat de geheele Internationale ons leert is, dat een krachtige ontwikkeling van de socialistische jeugd-organisatie nergens komen kan, voordat de macht der bekrompen reformisten in de Internationale gebroken is. De strijd hiertegen, en flink pal staan voor de beginselen: de stellingen van Stuttgart, is een bepaald vereischte. Niet alleen voor de leden der jeugdorganisatie zelf, maar ook voor de oudere revolutionaire socialist. en overal waar er maar gelegenheid voor is. Op huisbezoek, in de vakverenigingen, overal. En tegen het kruipen en wroeten, het vechten in 't geheim en in 't openbaar van de reformisten in de Internationale, dat als systeem overal wordt toegepast, zal ook internationaal diene stelling genomen te worden. Ons dunkt de tijd is nu gekomen voor onze partij vóór het volgend Internationaal Congres voeling te krijgen met de revolutionairen van andere landen, ten einde de socialistische opvoeding der jeugd die nog internationaal veel te veel wordt verwaarloosd als een belangrijke zaak naar voren te schuiven en behandeld te krijgen.

Maar voor ons land kameraden moeten wij althans doen wat wij kunnen, laat de arbeidersjeugd niet in de steek, denkt er om: het is het proletariaat der toekomst. VAN AMSTEL.

Van de Afdelingen.

Amsterdam. Vrijdavond j.l. sprak Luteraan in openbare cursus-vergadering over Vakstrijd en Klassestrijd. Een 30 tal personen waren opgekomen. Er was eenig debat met een S. D. A. P. er.

A. s. **Vrijdagavond** 19 dezer zal **Ceton** in **Maison Prins Waterlooplein** 35 spreken over de **Schoolstrijd**. Deze hoogst belangrijke cursus moet door elkeen worden bijgewoond. De entree is vrij. De introductie is vrij. Partijgenooten brengt dus zooveel mogelijk kameraden mee.

A. s. **Donderdagavond** spreekt Dr. Knuttel in **Eureka**, **Kinkerstr.** 321 voor **De Zaaier** in openbare vergadering. Onderwerp: „Waarom moeten de jonge Arbeiders zich vereenigen?” Ook hier is de entree vrij. **Diskussie vrij**. Leden voor **De Zaaier** kan men opgeven bij **Vlaming**, **1e Hugo de Grootdwarstr.** 89¹.

De **debating-club** vergadert **Woensdag** 17 dezer bij **Secréve Marnixstr.** 397. Partijgenooten, die zich nog willen aansluiten, kunnen zich dien avond bij **Secréve** opgeven.